

Skulde man kortelig karakterisere de hidtil i Literaturen fremkomne saakaldte Reguleringsmetoder, der have noget Krav paa at kunne komme til Anvendelse — altsaa bortset fra de nyeste af Karl og Heyer m. fl., som, naar deres Formler bringes til Anvendelse, føre lige in absurdum, og det af den gode Grund, at de ere byggede paa en vilkaarlig, selvavet Tilværgang — saa maatte man søge det for hver især Giendommelige fornemmelig i det Forhold, hvori de stille Hugningsplan og Udbyttefordeling til hinanden. Seg siger „Udbyttefordeling“, thi det beror paa en forunderlig Uklarhed, naar man — ogsaa i Literaturen — jævnlig forveksler de 2 Begreber „Udbytteberegning“ og „Udbyttefordeling“. Den sidste forudsætter den første, men denne — Udbytteberegningen — har Intet med Metoden at gjøre; den er den samme ved alle Metoder og maa, naar den ikke skal svæve i Luften, overalt være begrundet i de almindelige Tilværløve og særligt i den lokalt udfundne Tilværgang hos de Bevørninger, paa hvilke den skal anvendes. I samme Grad, som man fejler i Taxationen af det forhaandenværende vorende Materialforraad og i Ansættelsen af den af dette forventede Tilværlt for et givet Tidsrum, vil ogsaa Udbytteberegningen i og for sig blive fejlagtig, og nøiagtigt vil denne Beregning — selv naar man ser bort fra uforudselige, tilfældige Indvirkninger paa Tilværlten — vel aldrig slaa til, men det gjælder her, som ved alt Mennekeværlt, om at gjøre Feilen saa lille som mulig. Saavist som nu en muligt rigtig Udbytteberegning — aldeles uafhængig af den valgte Reguleringsmethode — er ligefrem betinget af en muligt nøiagtig Udforskning af de almindelige og lokale Tilværlforhold — forskjellige efter Drevart, Driftsart, Alder og Slutningsgrad m. m. — saavist er det ved al Udbytteregulering nødvendigt først at gjøre sig Rede for Størrelsen af det normale Materialforraad og den normale Tilværlt pr. Tønde Land i enhver af de Driftsklasser, som foreligge til Behandling. Men har man efter bedste Evne søgt at udforske disse to Størrelser, saa kjender man ogsaa den Faktor (alias: „Benyttelsesprocent“) som ifølge den Hundeshagenste saakaldte rationelle Methode skal anvendes til det periodiske Udbyttes Regulering eller Udbyttefordelingen, thi denne Faktor fremkommer som en ægte Decimalbrøf ved at dividere det normale Materialforraad i den summariske normale Tilværlt, hvilken sidste jo altid maa falde sammen med det normale Totaludbytte. I det man nu selvfølgelig forudsætter Slov (Driftsklasse) i abnorm Tilstand — thi naar Driftsklassen var i normal Tilstand, vilde jo al Udbytteregulering være overflødig, og der blev da i det Høieste Tale om en lokal Udbytteberegning — saa lyder den Hundeshagenste Regel kortelig saaledes: At man taxerer det abnorme Materialforraads Masse i Kubiffod, multiplicerer denne Størrelse med den ovennævnte Faktor (Benyttelsesfaktor) og sætter Produktet heraf som det aarlige Udbytte for et vist kortere Tidsrum (5 à 10 Aar), samt at man ved Udlobet af dette Tidsrum gjentager Taxationen af det imidlertid forandrede Materialforraad og bestemmer Udbyttet (alias: Staten) paany ved Multiplikation med den for givne Omdrift uforanderlige Benyttelsesfaktor for en følgende Periode af omtrent samme Længde — og saa fremdeles. Hundeshagen mener da, at en saadan fortsat periodisk Regulering af Udbyttet i Forbindelse med en dertil svarende succesfuld Afdrivning og Foryngelse af de paagjældende Afdelinger efter en ligeledes periodisk og formuellig Hugningsplan (saaledes at man i Reglen afdriver de Bevørninger først, som have den ringeste Tilværlt) og endvidere i Forbindelse med regelmæssige og forsvarlige Gjenmehugninger over hele Driftsklassen (men dog saaledes, at der i det Hele taget ikke hugges mere, end at det som ovenmeldt for hver Periode normerede aarlige Udbytte ikke overstrides) usraavigeligt maa føre Driftsklassen nærmere og nærmere til den attraaede Normaltilstand og sikkre dennes Opnaelse i et — alt efter Driftsklassens oprindelige Tilstand — længere eller kortere Tidsrum — og deri har han fuldstændigt Ret, selv naar det indrømmes, at man kan feile endel i Benyttelsesfaktorens Udregning og i Materialforraadet Taxation, thi de — saa hyppigt som man vil — gjentagne Undersøgelser af Materialforraadet og den dertil svarende Omnormering af Udbyttestørrelsen afgive i og for sig det fornødne Korrektiv. Her at be-